

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 HOGYA GYÖRGY:
KEDVENC VÁROSOM
- 3 FIBI SÁNDOR:
HA MÁRCIUS, AKKOR...
- 4 N. TÓTH ANIKÓ:
„AZ IRODALOM EGYETLEN ESÉLYE,
HA OLVASSÁK ÉS BESZÉL(GET)NEK
RÓLA”
- 6 RADICS RUDOLF:
MÓDSZERTANI KÉZIKÖNYVEK AZ
IRODALOMOKTATÁS KONTEXTUSÁ-
BAN
- 8 BRUTOVSZKY GABRIELLA:
SZÓRAKOZTATÓ FORMÁBAN MEGÍRT
IRODALOMTÖRTÉNET
- 10 FEHÉR ÁGOTA:
TERHEINK ÉS LELKI ERŐFORRÁSAINK
- 13 REHÁK TÜNDE:
MAGYAR TANNYELVŰ KÖZPONTI
ISKOLÁK ÉS KISISKOLÁK A MÁTYUS-
FÖLD KÉT JÁRÁSÁBAN
- 17 TÓZSÉR ANETT:
A KÁRPÁT-MEDENCEI MAGYAR
FELSŐOKTATÁSI TÉR KIHÍVÁSAI ÉS
POTENCIÁLJA, DÖNTÉSHOZÓI INTER-
JUKON KERESZTÜL (1. RÉSZ)
- 21 ILYÉS GÁBOR:
A DIGITÁLIS PEDAGÓGIA KIHÍVÁSAI
- 24 KOHÚT ÁGNES:
AZ INTERAKTÍV TÁBLA MINT MOTIVÁ-
CIÓS ESZKÖZ AZ ELSŐ OSZTÁLYBAN
- 26 KOLLÁR KRISZTINA:
A MOBILTECHNOLÓGIÁVAL
TÁMOGATOTT TANULÁS ÉS TANÍTÁS
MÓDSZEREI
- 27 ZOLCZER PÉTER:
A NYELVTANULÁST ELŐSEGÍTŐ ÁLTA-
LÁNOS KÉSZSÉGEK (10. RÉSZ)
- 28 TAKÁCS FERENC:
CSILLAGÁSZAT GYEREKSZEMMEL
(1. RÉSZ)
- 30 CSICSAY ALAJOS:
KI LÁTOTT MÁR ÉLŐ LAPPANTYÚT?
- 32 POMICHAL KRISZTIÁN:
KLÍMAVÁLTOZÁS HIDEG FEJVEL
(5. RÉSZ)
- 33 IN MEMORIAM: PERESZLÉNYI MÁRIA
- 34 ISKOLAHÍREK
- 36 SZMPSZ
- 38 FELHÍVÁS

FIBI SÁNDOR

HA MÁRCIUS, AKKOR...

Amikor ezeket a gondolatokat táplálgatom a gép memóriájába, még több mint egy hosszú hónap választ el bennünket a 2020-as parlamenti választásoktól. Sajnos, ma még nem tudhatjuk, fellelvezhetünk-e végre, bekövetkezik-e a pedagógusok és az egész oktatásügy jelenlegi helyzete miatt jogosan aggódó szakemberek és az érintett szülők által is évek óta várt változás, az új kormány szakít-e végre elődeinek gyakorlatával – mely szerint a kormányprogramjaikban sokat ígérnek, de a gyakorlatban szinte semmit nem teljesítenek –, és valóban kiemelt feladatként, prioritásként kezeli-e majd a felnövekvő nemzedékek oktatásával kapcsolatos kérdéseket. Ma sajnos még azt sem tudjuk, megértik-e végre a parlamentben szinte vezényszóra így-úgy vagy ha kell, akkor éppen amúgy szavazgató képviselők, hogy a nemzetiségi nyelven történő oktatás nem egy megtúrt, évtizedek óta zavarónak tekintett szegmense a szlovákiai iskolaügynek, hanem e rendszeren belül semmi mással nem helyettesíthető, hiszen speciális feladatokat teljesít. Éppen ezért speciális igényei is vannak, amelyeket nem elég egyetlen, szinte semmitmondó paragraffussal elintézni – hogyan teszi ezt a jelenleg érvényben lévő oktatási törvény... Őszintén bízom abban, hogy a közeljövőben már nem ismétlődhet meg, hogy a parlament még a tárgyalási programjába sem hajlandó beiktatni az említett jogi norma általunk jogosan elvárt irányú és tartalmú módosítását célzó törvényjavaslatot. A parlamenti választásokat követő első hetekben – vagyis a Katedra márciusi számának megjelenésekor – minden bizonnyal még csak arra kaphatunk választ, mennyire volt eredményes az összefogást szorgalmazó igyekeztünk, és sikerült-e elérnünk, hogy az új kormány felejtse el végre azt a bennünket nemzetiségi önérzetünkben is mélyen sértő gondolatot, mely szerint bizonyos változtatásokhoz „nincs meg a politikai akarat”... Úgy érzem, a szlovákiai pedagógusok számára az lenne a legszebb és legértékesebb pedagógusnap ajándék, ha az új kormány kötelező érvényűen elkötelezné magát a szlovákiai oktatásügy rendszerszintű fejlesztése mellett, és ezen belül a nemzetiségi iskolák fontosságának és

az itt dolgozó pedagógusok munkájának egyértelmű elismerését jelentené a fentiekben említett törvénymódosítás gyorsított eljárásban történő elfogadása. Ugyanis szinte érthetetlen, hogy minden bírálattal szembe, amelyek nem csak itt, a Katedrában és a Katedra Napokon hangzanak el, hanem a legtöbb hazai oktatásügyi szakember is rendszerszintű változást sürget. Sajnos, egyre többször fordul elő, hogy a szülő is fokozatosan elveszíti az iskola iránti bizalmát. A mi esetünkben ez azért kimondottan veszélyes, mert az adott szülő csak azt az egy adott magyar tanítási nyelvű iskolát ismeri, amelybe a gyermeke jár, és így arra a téves következtetésre juthat, hogy kár volt ebbe az iskolába íratnia a gyermekét, talán mégis jobb lett volna a más tanítási nyelvű iskolát választania gyermekének... Ezekben az esetekben véleményem szerint csak az iskola vezetése segíthet, amelynek a tagjai nem engedhetik meg a tantestület egyetlen tagjának sem a folyamatosan átlagon aluli, sőt a közepes teljesítményt sem. Ehhez viszont az szükséges, hogy az igazgató és a helyettesei nagyon pontosan ismerjék minden pedagógusuk képességeit és munkájának színvonalát. Ám mindez lehetetlen akkor, ha az iskola igazgatója egyéb kötelességeire hivatkozva szinte teljesen elhanyagolja az óralátogatást, ami napjainkban sajnos egyre gyakrabban fordul elő. Cinikusan azt is mondhatnánk, hogy nyugodtan meglehet, hiszen a járási tanfelügyelet megszüntetése óta szinte alig beszélhetünk érdemi ellenőrzésről az iskolákban... Azt hiszem, kollégáim is egyetértenek velem, hogy az elkötelezett és igényes iskolavezető ellenőrzés nélkül is képes magas szinten vezetni a rábízott intézményt. Ugyanúgy, ahogy a sok-sok kiváló és sikeres pedagógus, akik lelkiismeretes és magas színvonalú munkájukkal kivívták diákjaik és a szülők szeretetét és tiszteletét is. Én a magam és a Katedra szerkesztősége minden tagjának a nevében mindenképp ezeknek a pedagógusoknak kívánom, hogy a pedagógusok napján kapják meg a megérdemelt elismerést, tiszteletet, és érezzék diákjaik bármilyen módon kifejezett szeretét. Mert nekik ez az elismerés és köszönet valóban kijár.